

De afstand tussen boeren en burgers wordt steeds groter, zo vertellen de media. En dan met name die tussen beleidsmakers en degenen die dat beleid moeten uitvoeren. Aanleiding: stikstofuitstoot. Daar maakten wij ons als kind nog niet druk over, maar onze afstand tot boeren was misschien wel groter dan die waar het nu over gaat. Boeren kon je in mijn kinderlijke stadse visie toch niet helemaal voor vol aan zien. Die waren op het randje van achterlijk.

Ik spreek uit ervaring. Een paar keer per jaar fietsten we met mijn moeder vanuit de stad naar het platteland, naar boeren die mijn hongerige oma en haar gezin de oorlog hadden doorgeholpen. De plaats van bestemming was een boerderij op een zanderig erf, te midden van stallen en schuren. Het huis had een voordeur, maar die werd niet gebruikt, de ingang was achterom. Als het droog was ging het nog door het zand, bij nat weer omzeilden we op onze tenen de modderige plassen. Door een grote bijkeuken gingen we naar binnen. Na vele paren klompen, tig overalls aan haakjes, diverse soorten gereedschap en ander onbekend goed te zijn gepasseerd, kwamen we in de keuken, een groot vertrek met een ouderwets fornuis, een granieten aanrecht onder het raam en een enorme houten tafel met daaromheen een bonte verzameling stoelen. Op het fornuis een geblutste, meestal stomende ketel. Boven de tafel stroperige strips vol vliegen. Het stonk er, vonden wij. De wc was buiten, in een houten hokje. Gefascineerd waren we, en ontdaan. We vonden het er vies en armoedig, de bewoners raar en dom.

Jaren later sprak ik één van de elf (!) zoons, in mijn kindertijd de domste van het stel en de lelijkste. Hij bleek een ontwikkeld man met een groot hart, gevoel voor traditie en cultuur, een rots in de branding voor iedereen die met hem te maken had. 'Gullie keekt vroeger op ons neer, hè', zei hij vriendelijk en zonder rancune. Geen vraag, een constatering. Ik voelde me betrappt en heb het niet ontkend.

Wat zouden zij indertijd hebben gezegd als ze ons van verre zagen aankomen. 'Dekking! Daar komen ze weer, die stadse trutjes!'

Nee, daar waren ze veel te aardig en beschaafd voor.